

“SONJA I BIK” VLATKE VORKAPIĆ PRIKAZAN NA PULSKOM FESTIVALU

Komedija uhvaćena u zamku predrasuda

Vlatka Vorkapić jedna je od debitantica u ovogodišnjem, debitantskom izdanju Festivala igranog filma u Puli, ali je svoj talent dugo nosila u kratkoj igranoj formi, koja joj, čini se, mnogo bolje leži od dugometražne. Jednostavno, nekome je kratka forma (priča/film) u krvi, a drugima su roman i deskripcija nedovoljni da kažu ono što su naumili.

Dva mlada glumačka dragulja - Judita Franković (Sonja) i Goran Bogdan (Ante) - uz sav svoj talent nisu mogla spasiti film

Sa svojim prvijencem "Sonja i bik", koji je imao čast otvoriti festival pred glavnim tajnikom UN-a Ban Ki-moonom, uz vatromet i najviše gledatelja, dobila je svu slavu koju si redatelj na početku svoje karijere može zamisliti, i to je to. Bojim se da će se za ovaj film govoriti da je publika umrla od smijeha, ali i od dosade i prastarih štosova, ozbiljno zatrovanih i zarobljenih u zamci predrasuda o Vlajima u dalmatinskom zaleđu, i to još od ak-

tivista kojima je cilj borba protiv svih vrsta ugnjetavanja. Previše je karikiranosti i utjecaja današnjeg žutula ostavilo traga na filmu i ekipi, koja nije ni imala dovoljno materijala da iz svega napravi više od pola suvisle priče.

Budući da je taj "manjak štofa" očit, onda se posegnulo za škarama i ljepilom i vezalo se sve i svašta. Tako je ovdje, na žalost, stoljetna borba bikova zamotana u celofan brige i borbe za prava životinja umjesto u shvaćanje i prihvaćanje drukčijega, pa i otkrivanja vlastite kulturne i etnobaštine, a na kraju je prerasla u parodiju po principu TV žutula - uzmi malo iz "Lipe 35", dodaj začini i glumce iz "Lude kuće", pa iz "Bitanga i princeza", posoli malo "Bibinom" trgovinom "Iz zaleđa", prizovi "Stipu u goste"...

Ova je komedija izgubljena u kršu, staromodnija od onoga što je Arena vidjela prije pola stoljeća, a dva mlada glumačka dragulja - Judita Franković (Sonja) i Goran Bogdan (Ante) - uz sav svoj talent nisu mogla spasiti film. Kao ni nekoliko epizodista, poput Csille Barath Bastaić i Barbare Prpić. "Ojkalica" kao glazbena podloga nije iskorištena jer ni-

je prepoznata kao vrijednost, baš kao ni guranje naturščika u prvi plan, a da o parodiji o Saboru i ne govorim. Što još svemu tome dodati?

Recimo da je u Španjolskoj borba s bikovima isto zabranjena tema, da je dio tradicije kao i naša borba (ispravno je

reći - bakova), ponos i velik izazov za turiste, ali tko bi se usudio sve to omalovažiti i ismijavati, baš kao i suludo i opasno trčanje u Pamploni? I to nakon što je jedna gradska cura "imala muda" prići biku Garonji i time zadiviti svog seljaka Antu. **Mate Ćurić** ■